

SZERETNÉNK

megjelent a pécsi Vadgesztenye Iskola tiszteletére
részletek a szülők facebook-posztjaiból
2018. december 17.

Vadgesztenyének lenni

Nem tudom, hallott-e róla, hogy milyen volt az évzáró. Nem volt fehér blúz, meg sötét szoknya, de ez részletkérdés, akár lehetett is volna, nem ez volt a lényeg. A gyerekek megkapták a bizonyítványukat, amit senki nem olvasott fel és nem tett növekvő sorrendbe az érdemjegyek alapján. (Mindenki kapott jegyet, rendes bizonyítványt az az évi teljesítménye alapján: a kész projektjei, az órai munkája a beadott házi dolgozatok alapján és egyes tantárgyakból még év végi vizsga is volt). De amit felolvastak minden gyerekről, az nem ez volt, hanem egy „indián név” ami a csapatban betöltött szerepéről szól és egy két soros jellemzés, amiben csak pozitív dolgokat írtak róla. Hogy miért lehet őt szeretni. Igen, arról a gyerekről is, akivel nagyon sok volt a gond, aki még mindig az olvasással küzdött, aki miatt folyamatosan főtt a feje a tanároknak. Mindenkinek. Csak jót. Szeretettel és bizalommal engedték őket neki a nyári szünetnek. Ez tényleg elképzelhetetlen egy állami iskolában?

Kegyelmesék

... a hajnali napfény még egy utolsó táncot járt a fémreszelékekkel dúsított festékrétegen fotonok milliárdjainak útját örökre megpecsételve, majd a természet törvényeinek engedelmeskedve meghunyászkodott a felhők felett. Ma itt rá már nem lesz szükség. Változás jön, de ezt olyan természetességgel nyugtázta, amilyennel csak milliárd éves múltú égitestek tudnak nyugtázni - bármit. Így, napfény nélkül a metál-fekete fényezés is csak sötét-szürkének tűnik, nem többnek, mint valami,

ami minden fényt elnyel és semmit nem ver vissza.

Maga a Kegyelmes úr is megrökönyödött egy pillanatra, mikor kiszállva a metsző szél tudatta vele: itt a vég, beköszönt a tél, de a meleg autó és gyapjúkabát – egy pillanatra – a védelem érzetét olyan szintre emelte, hogy maga is elfelejtette hová is jött...

- Maguk fogják be a szájukat és végezzék a dolgukat! – mondta pár perccel később magabiztosan fel sem ismerve, hogy ez a lekezelő arrogancia mit sem ér egy olyan közegben, ahol épp a problémák – lehetőleg békés – megoldására tanítanak gyerekeket és nem parancsok végrehajtására. Parancsokat gépek hajtanak végre, ezt Neumann János óta tudjuk, s bár mindenki eljátszik a gondolattal, hogy harci szekérről küzd tigrisek ellen, majd a cézár feltartott hüvelykujjával jelzi: kérdemled, hogy jó szolgám légy; örökre letűnt korszakok berögződései épp oly idegenek a mai világban és épp oly természeteszerű a elmúlásuk, mint a hófelhők mögé kényszeredett napsugár a decemberi reggelen.

Talán még maga Kegyelmes úr sem hitte, hogy ma tett valamit. Talán ő is sejti, hogy maga is csak egy rosszul megírt függvény egy rosszul megírt programban, de ha (meg)hívják lefut. Ez a dolga; nanométernyi tranzisztorok adott együttállásának elkerülhetetlen hatása, hogy elindul a program és többé-kevésbé lefut. Ám egy program addig ér valamit, amíg a fejlődést szolgálja, hozzáadott értéke van a rendszerhez. A fölösleges, haszontalan kódrészletek kikerülnek a programból, majd előbb-utóbb a programot leváltja egy új, a használóit jobban szolgáló verzió.

Karistolás hangja töri meg a nyugalmat, miközben elhagyja az iskolaudvart, de ez csak azt az elméletét erősíti, hogy nehéz lesz értékesíteni az ingatlant ilyen helyen. Már meleg van a kocsiban, a város felé suhanás nyugalmanak érzése hamar sikeressé kapcsolja a fejében a reggeli kinyilatkoztatást. Félnek, így most egy ideig biztosan nyugi lesz – gondolja, miközben fraktálok ezernyi arca köszön vissza e lehulló hópolyhekről. Havazik.

Szeretnénk

Szeretnénk olyan intézményvezetőt az iskola élére, aki az iskola jogszerű és törvényes működtetésén túl, valamint az alapkészségek (írás-olvasás, számolás, szövegértés) tanításán felül, rendkívül fontosnak tartja azt, hogy saját személyiségén keresztül mindannyiunknak értékes példát mutasson. Műveltségével, szemléletével, szakmai gyakorlatával és széles-látókörűségével, érzékenységgel, türelmével és elhivatottságával nap mint nap pozitív irányba formálja gyermekeink jellemét, és aki egységben gondolkodik az iskola és környezete által adott lehetőségekről, a hatékonyabb és előremutatóbb munka reményében keresi a fejlesztés lehetőségeit.

János vitéz

Zoárd egy éve jár oda, tavaly azt mondta, hogy nem gondolta volna, hogy valaha szeretni fog iskolába járni...

2018. december... Múlt héten már nem aludt és sírt, hogy nem fogja tudni a verset másnap. Persze tudta, de nem kérdezték, úgyhogy utána meg ezért sírt, hogy minden hiába volt, a tanulás, stressz, a kialvatlanság...

Szegénykém két év Waldorf és egy év Vadgesztenye után, nem érti még, hogy hogy találta magát szeptemberben egy „másik iskolában”... És én sem.

Mit szeretnénk?

- Nem szeretnénk harcolni.
- Nem akarunk mindenáron balhét.
- Nem akarunk bántani senkit.

A gyerekeinknek szeretnénk jövőt. Igazit. Valódi szándékot szeretnénk látni arra, hogy a kérdéseink, kéréseink, amiket a gyerekeink érdeke mozgat, meghallgatásra találjanak. Ha van egy probléma, azt szeretnénk látni, hogy valaki azt meg akarja oldani. Nem akarjuk, hogy a gyerekeink azért járjanak iskolába, hogy eltöltsék az idejüket, hanem azt szeretnénk, hogy fejlődjenek, épüljenek, kapcsolatokat teremtsenek. Szeretnénk előrébb vinni a magyar oktatásügyet, mert úgy látjuk, a döntéshozók erre nem képesek.

Ez tényleg ellenkezik az állami iskolák törekvéseivel? Tényleg az az egyetlen vízváltó kritériuma egy általános iskola működésének, hogy mi van beírva a naplóba? Tényleg mindegy, hogy káposztafejek, vagy gyerekek ülnek a padokban? Tényleg mindegy, hogy kik és milyen útravalóval jönnek ki 10-15 év múlva az iskolarendszerből?

Elmegyünk

Nehéz ezt kimondani. Pedig edzett iskolaváltók vagyunk. De a Vadgesztenye mindegyikünk lelkéből és álmaiból egy darab. Innen el lehet menni, de nem lehet itthagyni.

Ha egy tanár sír, mert a tankerület gyáva vezetője leosztja, és a fiad odamegy hozzá és vigasztalja, amitől még jobban elkezd sírni: onnan már nem akarsz szabadulni.

Már nem a saját gyermekeimért állok ki, nem is a többiekéért, hanem azokéért, akik majd egyszer, évek múlva iskolát választanak mert választhatnak, mert bíznak abban, hogy az állami iskola is lehetne jó.

Ők még nincsenek itt velünk, épp altatnak vagy pihenek előre az eljövendőt... Nem is tudnak talán erről az egésztől, és az lenne a jó, ha nem is tudnának. Csak szülessenek bele egy jobb világba. Vigyáznunk kell majd rájuk, és nem hagynunk, hogy idáig süllyedjenek valaha. Pedig mi még a korábbiakhoz képest – semeddig sem süllyedtünk.